

Kerényi Cintia

Biztonsági szerelem

BEMUTAKOZÁSOM:

Kerényi Cintia vagyok, magyart és történelmet tanítok az egerbocsi Ötvös Csöpi Általános Iskolában. Az írás gyerekkori szenvedélyem, talán ezért is lettem irodalomtanár. Az egyetem alatt verseket írogattam, amelyek rendszeresen megjelentek a Bölcs Ész című kari folyóiratban. Miután dolgozni kezdtem, az írás háttérbe szorult. Új világ, új élet, új feladatok vártak rám, nem jutott időm ilyesmire. Hamar férjhez mentem az egyik kollégámhoz - jelenleg ő az iskola igazgatója -, jöttek a gyerekek, így másfél-két évtizedig megvolt a „programom”.

Mióta a kisebbik fiam is Budapestre jár egyetemre, több időt tudok magamra fordítani, végre ismét hódolhatok kedvenc hobbimnak. Kétezerhúsz nyarán elvégeztem egy online íróképző tanfolyamot. Bár csak öt este volt, nagyon sok dolgot tanultam. Zsiga Henrik, a tanfolyam vezetője „irányba állított”, megmutatta, mit kell tennem ahhoz, hogy a korábbi ösztönös próbálkozások felemás eredményei helyett igazi írások kerüljenek ki a kezeim közül. Kezdetben novellákat írtam, amelyeket pályázatokra küldtem be. Jó néhány meg is jelent különféle antológiákban. Két és fél év novellaírás után döntöttem úgy, hogy nagyobb lélegzetű művekkel is megpróbálkozom. Mivel kedvelem a romantikus regényeket, elhatároztam, én is ilyeneket fogok írni. Ennek a gondolatmagocskának a szárba szökkenése ez a kisregény. Fogadják szeretettel!

KÖLTÖZÉS

Sziasztok! Harkály Laurának hívnak, de mindenki csak Fakopáncsnak szólít. Nagyon vicces. Valahányszor bemutatkozom, látom rajtuk, hogy zavarban vannak. Ott bujkál bennük a kisördög, legszívesebben elsütnék a poént, hogy „azért ilyen vastag ez az asztallap, hogy legyen mivel lefoglalnod magad a monitorok bámulása közben”. De nem merik megkockáztatni. Félnek, hogy a maradék kis esélyüket is eljátsszák nálam.

Amúgy sem túl nagy az az esély. Az egri bevásárlóközpont biztonsági szolgálatánál dolgozom, így akiknek elmondom a nevem, azokat a legtöbb esetben a kollégáim hozzák fel az emeletre egy kis beszélgetésre. Ilyenkor az élet nagy rejtelseiről, illetve a paranormális jelenségekről szoktam eldiskurálni velük. Például, hogyan sikerült a whiskysüvegnek az alkoholos polcra az illető hátizsákjába teleportálnia magát. Ráadásul alulról felfelé. Vagy, hogy bizonyára időhurokba keveredett az áruház, ez lehet az egyetlen lehetséges magyarázata a rúd téliszalámi eltűnésének a blokkról. Pedig eskü, hogy ő azt is feltette a futószalagra.

De ilyen beszélgetéseket csak fél éve folytatok. Akkor mondta ki a bíróság a válast. A lányom Szegedre jár egyetemre, semmi sem maradt, ami Budapesthez kötött volna, így visszaköltöztem a szülővárosomba. Nagy váltás volt, de semmi ahhoz képest, amikor az exférjemet rajtakaptam a legjobb barátnőmmel. Illetve, már nem a barátnőm. Azóta csak „a dög”-nek hívom.

SZERZŐDÉS

Jobban belegondolva olyan nagy váltásról mégsem beszélhetünk. Budapesten is a monitorokat néztem egész nap, az egyik belvárosi kaszinóban voltam kamerás megfigyelő. Nekem kellett lelepleznem a kártyacserélőket, azokat a vendégeket, akik a megfelelő típusú és színű tartalék lapokkal a zsebükben ülnek le játszani, és egy óvatlan pillanatban kicserélik azokat. A kártyaszámlálók lefülelése is hozzám tartozott. Hosszasan figyeltem a játékost, kerestem az árulkodó jeleket. Közben próbáltam kitalálni, miért jár a kaszinóba. Egyszerű játékszenvedély? Vagy elhagyta a felesége, és így próbál vigasztalódni?

Szerettem ott dolgozni. A pénz jó volt, a kollektív szerződés alapján sok egyéb juttatás is járt. Ingyenes étkezés a büfében, évenkénti továbbképzés Vegasban, az éjszakásoknak a taxit is fizették. A válás után szívesen maradtam volna tovább, de akadt egy apró bökkenő. Az exférjem szintén ott dolgozott - krupié a bogaram -, és esze ágában sem volt másik munkahelyet keresni.

Én viszont látni sem bírtam azt az örökös vigyort az önelégült képén. Amikor a volt osztálytársam felhívott, hogy lenne itt Egerben ez az állás, azonnal igent mondtam. Volt hova mennem, Pestre költözésemkor megtartottam a leánykori garzonlakásomat. Az albérlők kirakásával akadt némi probléma, de az ügyvédem segített a szerződés felbontásában.

DURRANÁS

A férfi, akit Hudák tartóztatott fel a kijáratnál, nem tűnt bolto tolvajnak. Nem jött azzal, hogy valaki belecsempészhette az italt a táskájába, amíg egy pillanatra otthagya a bevásárlókocsit a kifliknél. Nem fogta a pénztárosnőre, hogy az felejtette el lepittyenteni a szalámi vonalkódját.

Nagyon szégyellte magát, és többször is felajánlotta, hogy ott helyben, az irodában kifizeti a Túró Rudi árát. Arra hivatkozott, az édességet a szatyrai mellé, a bevásárlókocsi gyerekülésére tette, nehogy összenyomja a karton zabtejjel. Fizetéskor egymás mellé pakolta a zacskókat a taligában, akkor sodorhatta le. A pénztárosok nagyon gyorsak nálunk. Kapkodva kellett elpakolnia, nem akarta, hogy a portékák felhalmozódjanak a kassza végén. A szütyők takarásában nem tűnt fel neki a leesett csoki.

A negyvenes éveik közepén járó pasi márkás öltönyt viselt, elegáns, fekete Pierre Cardin autóskabáttal. És ami különösen megdobogtatta a szívemet: széles karimájú, fekete fedora kalap volt a fején. Mit megdobbantotta! Mindent elsőprő, elemi durranást éreztem a mellkasom tájékán. Hiába, a kalapos férfiak a gyengéim!

Visszanéztem a felvételt, nem láttam semmi gyanúsat. A pasas negyvenezret hagyott a kasszánál, az a kétszáz forint, amelybe a Rudi kerül, nem számíthat neki. Elengedtem. Hudák egy túlbuzgó barom.

ÖSSZEFÉRHETŐSÉG

Elbeszélgettem kicsit Hudákkal, hogy nem kell mindenkit azonnal felhozni, tegyen már különbséget a tolvajok és az ügyetlenek között. Korábban bv-s volt, az egri börtönből jött át hozzánk, miután nyugdíjba ment. Ha valakinek, hát neki fel kéne tudni ismerni a bűnözőket! Már szóltam az igazgatónak, szerezzen be nagyobb kocsiakat, az emberek nem a reggeli zsömléért meg a tíz deka parizerért járnak ide, a heti nagybevásárlást bonyolítják nálunk. A pénztárosok minden kedden, a műszak előtt tréningeznek egyet, a zsúfolásig tömött futószalag tartalmát kell minél gyorsabban beütniük a kasszába. A rekord eddig nyolcvanhét másodperc volt.

A vevők viszont nem gyakorolnak otthon, így nem csoda, ha a nagy kapkodásban időnként lemaradnak. Különösen akkor, ha a pénztáros nem várja meg, amíg végeznek a kocsi kipakolásával, és amint az előző vásárló fizetett, máris elkezdik a blokkolást. Ilyenkor előfordul, hogy egy-egy apróság nem kerül fel a szalagra. Elmagyaráztam Hudáknak, ha ilyet észlel, először udvariasan hívja fel a vevő figyelmét a tévedésre, kísérje át az önkiszolgáló kasszákhöz, és az ottani kolléga segítségével rendezzék le a kérdéses termék kifizetését. Csak akkor hozza fel a delikvenst, ha izmozni kezd.

Hetek óta intenzív marketingkampány folyik a tévében és az interneten, hogy az áruházlánc mennyire vevő- és családbarát, ezzel nem fér össze a vásárlók felesleges abajgatása.

HALANDÓSÁG

Aznap volt a születésnapom, negyvenkét éves lettem. A kollégáim úgy tudják, csak harminchét vagyok. Jóvanna, én se vagyok tökéletes, félek az öregedéstől. Nem tudom elfogadni, hogy a halandóság rám is vonatkozik. Pláne így, hogy újra kellett kezdenem az életem. Pedig azt hittem, miután a gyerek leérettségizett, és elhúzott Szegedre egyetemistáskodni, pár évig nem lesz rajtam semmi felelősség. Aztán előbb-utóbb úgyis jönnek az unokák, és kezdődik minden előlről.

De addig újra csak magammal törődhetek. Reggelenként sokáig fogok aludni, és ha nincs kedvem rendesen felöltözni, egész nap a kinyúlt latexnacimban flangálhatok a lakásban. A hajam is nyugodtan lóghat csimbókokban, a krupiának nem kell szépnek lennem, úgysem vesz észre semmit. Még abban a szuperszexi vörös hálószettben sem gerjedt rám, amelyet egy hirtelen ötlettől vezérelve vettem a szakboltban.

De ebből nem lesz semmi. Legalábbis egyelőre, feltéve, ha el akarok még érni némi kereskedelmi sikert a húspiacon. Márpedig szeretnék, nagyon unalmas esténként a Lelo Sorayával a kezemben - hm, és másban - elaludni. A múlt héten belenéztem a tükörbe. Hiába a házasságban eltöltött sok hosszú év, azért egy-két apró párnácskától eltekintve nem terebélyesedtem el, mint a velem egykorú nők többsége. A melleim is feszesek, még mindig képesek szemmagnesként funkcionálni.

ETETÉS

Mióta visszaköltöztem, csak futó kalandjaim voltak. Abból sem sok. Néha belemegyek az ilyesmibe - tudjátok, unalmas mindig csak a Lelóval -, de igazából komoly kapcsolatra vágyom.

Viszont ez a kisvárosi felhozatal siralmas. Ismerkedni lehetetlen, marad a Tinder. De kicsi a merítés, mivel csak környékbeliekkel randizom. Rágós csirke vagyok már ahhoz, hogy elautókézzak Miskolcra, aztán a fényképen jóképű harmincasnak tűnő pasiról kiderüljön, a fotó évtizedekkel ezelőtt készült, és valójában egy elhízott, hajavesztett ötvenes az illető, akit nemrég hagyott el a felesége, és így akarja visszaszerezni az önbecsülését.

Azok a pasik, akikkel sikerült valahogy randit összehozni, mind nagyon gázosnak bizonyultak. A csetben megy az etetés, dumálnak a lelkek közös rezdülésről, a belső értékekről, hogy ebben a korban már szeretnének végre (újra) megállapodni. Aztán élőben kiderül, a nagy lelkezés impotenciát takar, vagy csak kamu, és elvárják, hogy az erőltetett szellemeskedésüktől totál elázzon a bugyim, és a kávéért cserébe még aznap este lefeküdjek velük. Ha a fekete mellé egy szelet csökkentett kalóriatartalmú sütit is kérek, akkor már szívják a fogukat.

Hiába, no, eltűntek a normális férfiak. Kivéve a kalapost. De az biztos nős, és legalább két gyereke van, különben nem vásárolna ilyen sok mindent.

SZÉLERŐMŰ

Elindultam hazafelé. Amíg átmentem a parkoló dolgozóknak fenntartott részébe - amúgy nem hiszem, hogy erre okvetlenül szükség lenne, csak karácsonykor és a hosszú hétvégék előtt szoktak megtelni a helyek -, majd megfagytam a jeges szélben. Januárban végig tíz fok volt, hiába vártam, hogy legyen már hideg, essen végre a hó. Április elején meg elő kellett halásznom a szekrény mélyéről a padlizsánszínű télikabátomat. Ezzel a sok széllel kezdeni kéne valamit. Lehetne építeni ide egy szélerőművet, ha már úgylis megy a paráztatás a villanyszámlával. Gyakran fúj, biztosan megérné a dolog. Már majdnem a kocsimnál jártam, amikor eszembe jutott, hogy az irodában hagytam a salátámat. Azt szoktam vacsorázni, a húsipiaci sikerhez vezető út növényevéssel van kikövezve. Visszaloholtam az áruháza.

A bejárat mellett megláttam a délutáni pasit. Egy Mercedes AMG GT-nek támaszkodott. Nocsak! Lehet, hogy mégsem családapa? A sportkocsi hátuljában sehogy sem fér el a gyerekülés! Vagy több autója is van, ezt csak munkába járásra használja? Hétvégenként meg előkerül a Volkswagen Sharan a garázsból?

Egyik kezében egy nagy csokor gladiolust szorongatott, a másikkal próbálta a celofán végét úgy tartani, hogy az egyre erősödő orkán ne törje el a virágot. A kalap most nem volt rajta, biztos a kocsimban hagyta, nehogy lefújja a fejéről a szél.

KÖLDÖK

Ahogy meglátott, integetni kezdett. Odajött hozzám, és a kezembe nyomta a gladiolust. Vajon honnan tudta, hogy az a kedvenc virágom?

- Meg szeretném köszönni, hogy délután elengedett. Még mindig nagyon bosszant, hogy benéztem azt a Rudit. A kislányomért mentem balettre, azon mindig megéhezik, neki szántam.

Na, akkor mégiscsak családapa! Kár. Pedig milyen szép, halványkék szemei vannak, és hogy tud nézni azzal a szomorú vizslatekintetével! Na, Harkály Laura, ennek kopácsoltak.

- Nagy bajba kerültem volna. Éppen válok, ha bolti lopáson kapnak, esélyem sem lenne rá, hogy nálam maradjon a gyerek.

Mivel magamat már nem kellett, őt kezdtem sajnálni.

- De milyen faragatlan vagyok, még be sem mutatkoztam! Karvaly Dénesnek hívnak. Hálám jeléül meghívnám egy kávéra.

Jézusom, kész madártani intézet lennénk, ha összejönnénk. Megmondtam a nevem, kibírta röhögés nélkül. Legszívesebben azonnal igent mondtam volna, de azért ilyen könnyen nem kap meg. Csak néztem lefelé, magam elé, mintha a köldökömet bámulnám.

- A héten végig sokáig vagyok, de kedden szabadnapom lesz. Találkozunk délután ötkor a Harmosban.

ZÜMMÖGÉS

Másnap olyan voltam, mint egy méhecske, amelyik beszabadult a cseresznyésbe. A zümmögés is megvolt, egész nap a „Ragyog a szívem”-et dúdolgattam Fatimától, és csak egy icipicit volt hamis. Szerintem.

A kancsal Lajos, akit Hudák már másodszor kapott el a héten, ezúttal három féldekás keverttel, öt perc után könyörögni kezdett, hívjam már a rendőröket, addig sem kornyikálok. Lajos amúgy nem rossz ember, össze szokta gyűjteni a parkolóban hagyott bevásárlókocsikat, és visszatolja őket a helyükre. Persze nem jótékonysági alapon, az előkattanó tíz- vagy százforintos a jutalma. Éjszakára a raktár mögé szokott bevackolni, ott mindig sok a kartonpapír. Ha befúrja magát közéjük, még ebben az áprilisi hidegben is simán kibírja reggelig. Azért némi alkohollal rásegít a komfortérzete javítására.

Mostanában nem megy túl jól a biznisz. Eddig is voltak olyan megátalkodottak, akik jégkrémpálcikát dugtak a kocsiba, így könnyű szívvel otthagyták, miután telepakolták a csomagtartót. De mióta elszabadultak az árak, az emberek inkább visszacipelik, az a tízes is számít. Az is lehet, hogy hét hónappal a nyár vége után már elfogytak a pálcikák. Az alkohol szükséges a jó kedély megőrzéséhez, ha nincs elég bevétel, Lajos elcsen néhány üveget.

A jövő keddre gondoltam, és elengedtem. Amúgy sem lett volna szívem rendőrkézre adni.

NYAVALYGÁS

Szombaton rám tört a nyavalygás. Biztos ti is voltatok már úgy, hogy hiába ér faltól-falig a gardrób szekrényetek, hiába van zsúfolásig tele dögösebbnél dögösebb rucikkal, mégis úgy érzitek, nincs semmi, amit fel tudnátok venni a randira.

Hát így voltam ezzel én is. Nem mondta, hogy szabadságon lenne, ezért joggal feltételeztem, munkából fog jönni. Akkor meg biztos öltöny lesz rajta, vagyis én sem mehetek úgy, mintha buliba készülnék. Átkutattam a szekrényt, de csak azok a kosztümök lógtak a fogason, amelyeket a kaszinóban használtam munkaruha gyanánt. Valami elegáns, de mégsem túl hivatalos kéne. Mondjuk egy egybeszabott, a test vonalát követő ruha. Ami azért mutatja az árut, elvégre nem kell azt annyira takargatni.

Na, ilyesmi nem volt a gardróbban. A krupiéval sohasem mentünk elegáns helyekre, mindig azt mondta, elég neki munka közben a bohócruha, legalább a szabadidejében hadd öltözködjön kényelmesen. Az új munkahelyemen kapunk egyenruhát a biztonsági szolgálattól, azt kell hordani.

Végiggondoltam, hol tudnék venni magamnak valamit. Még csak kilenc óra volt, ezért úgy döntöttem, biztosra megyek. Beültem az autóba, és felmentem Budapestre. Ismerem már annyira magam, hogy tudjam, nehezen fogok választani, ezért a legnagyobb hódályt, a Nyugati pályaudvar melletti plázát céloztam meg.

KÖLTÉSZET

Már egy órája a folyosókon bolyongtam. Közben vettem egy parfümöt és egy új charmot az ezüst karkötőmre. Aztán egy karost is, mivel rájöttem, olyan sok már a bigyó, hogy nem fér el az összes azon az egyen, amim van. Meg ez rozé, olyanom még úgyszincs. Szóval, beindult a költészet, csak a ruha nem volt még sehol.

Pedig becsülettel végigjártam az összes boltot, de sehol nem találtam olyat, ami tetszett volna. Mintha csak a tinilányok léteznének, mindenhol neonzöld meg narancssárga cuccok voltak. Vagy a hatvan felettiék, csupa konzervativizmus mindenütt.

Kínomban már majdnem megvettem egy krémszínű, egyenes szabású kiskosztümöt. Igen, azt mondtam, nem ilyet akarok. Ezen viszont virágminták voltak, oldották a ruha hivatalos jellegét. Végül pont emiatt hagytam ott. Még azt fogja hinni, falusi parasztlány vagyok, aki a pipacsmezőn érzi jól magát. Inkább visszatettem.

Ott tartottam, hogy elég volt, hazamegyek. Még egy utolsó boltba azért bementem, és ott végre megláttam a tökéletes ruhát. Elegáns volt, fekete, pont a térdemig ért, és tökéletesen követte a vonalaimat. Boldogan robogtam vele a kasszához, ahol kiderült, kuponhétvége van. Az eladó felvilágosított, ha letöltöm az áruház applikációját, húsz százalékkal olcsóbban megkapom. Naná, hogy letöltöttem, fél percig sem tartott, és egy rakás pénzt megspóroltam vele. A vásárlás után azért egyből töröltem.

JÓSLÁS

Beugrottam a szemközti boltba is, ahol rögtön találtam egy hozzá illő körömcipőt. Két sarokra lakom a cukrászdától, ennyit simán letipegek a vadiúj topánban. A jövő hétre jobb időt mondtak, de ha marad a zimankó, akkor is kibírom valahogy. Vagy megkérem, melegítse fel a lábfejem. Voltak még ötleteim, mit lehetne csinálni a kávézás után, de nem akartam jóslásokba bocsátkozni.

A hosszas vásárlásban alaposan megéheztem. Lesétáltam az ételudvarba, de nem találtam semmi kedvemre valót. Nagy volt a tömeg, a buliba készülő fiatalok már gyülekeztek, tömték magukba a burgereket. Körbenéztem, van-e esélyem helyet találni. Közben rájöttem, mexikóit ennék, az viszont nem volt. Legutóbb az Anker közben burkoltam jó burritót, még a krupiével. Bár hullafáradt voltam, enyhítendő a büntudatom, végigsétáltam a Bajcsyn.

A kiszolgálópultnál hosszú sor kanyargott, volt időm tanulmányozni a kínálatot. Ahogy az étlapot böngészem, rá kellett jönnöm, gyakorlatilag egyféle étel van. Valamilyen hús, vörös- vagy feketebab, salsa és sajt. Hozzá kukoricachips. Ha zöldséglevet öntenek rá, akkor tortillaleves, ha behajtogatják a tésztába, quesadilla, ha tekerik, burrito. Quesadillát kértem, szigorúan csirkével, hiába próbált lebeszélni róla a kiszolgáló. Miután látta, hogy nem hagyom magam, gúnyosan elmagyarázta, mexikóiuul „készadijjosz”-nak kell ejteni.

KÖNYVTÁR

Hétfőn ebédidőben kiszaladtam a városi könyvtárba. Hudák egy izgalmas krimi olvasott, *A Tűsarkú* a címe. Nem értettem, miért érdeklődik a női cipők iránt, ezért vettem fel az asztaláról. De nem lábbelikről, hanem egy úrlényről szólt, akinek tűk állnak ki a sarkából. Pontosabban arról a könyvről, amelynek a marslakó a főhőse. Azt meg ellopják, mármint a könyvet, nem az úrlényt. Na, ebbe nagyon belezavarodtam, inkább hagyjuk!

Hudák akkor jött be az irodába, amikor annál a résznél tartottam, amelyben Zentai, a magánnyomozó a külön milliárdoshoz indul. Hiába van dögmeleg, öltönyt húz, és szalmakalapot tesz a fejére. Mondtam már, hogy a kalapos férfiak a gyengéim?

Elképzelttem Dénest, ahogy nagyítóval a kezében vizsgálja a páncélszekrényt, hátha talál rajta ujjlenyomatot. Na, ekkor nyitott rám Hudák, két megszeppent gimnazistát ráncigálva magával. Hogy megbékítsem, kénytelen voltam feljelenteni őket. Így is órákig duzzogott, hogy mit keresett nálam a könyve. Tüntetően el is zárta a szekrényébe, és hangosan morgott, hogy mi lett a világból, már a biztonsági őrkben sem lehet megbízni. Ezek után szó sem lehetett arról, hogy kölcsönkérjem tőle.

Feltúrtam az internetes könyvruházakat, de mindenütt azt írták, elfogyott, pedig alig két hónapja jelent csak meg. Szerencsére a könyvtárban megvolt, aznap hozták vissza. Azonnal lefoglaltam, és elmentem érte, nehogy valaki elhappolja előlem.

SÁRKÁNY

Kedden a szervizben kezdtem, nagygenerálon voltam. Az egyik barátnőm - nem a dög, akivel rajtakaptam a krupiét, ő már nem az - világléletében kereskedelemmel foglalkozott, kisujjában van az összes marketingfogás, szóval ő mondta, hogy a csomagolás a legfontosabb. Utána meg a kicsomagolás, tette hozzá huncut mosollyal.

Sárkány Bandi, a fodrász régi rajongóm, még a kilencvenes évekből, amikor a Csuvas diszkóba jártam. Akkoriban még Csebokszári lakótelepnek hívták a Felsővárost, a csuvas-magyar örök és megbonthatatlan barátság jeleként. Amikor elmondtam, hogy randim lesz, és muszáj megcsinálnia a fejemet, azonnal leállt a sztenderd „Ajjaj, a héten már nyakig be vagyok táblázva” szöveggel, és felajánlotta, bemegy reggel hétre megejteni a tatarozást. A hűgát is odarendelte, hogy a kozmetikai kezelés se maradjon el.

- És ki a szerencsés nyertes, Laukám? - tette fel a kérdést, miután a hajmosást követően beletekerte a fejem a törölközőbe. Miközben az ollóját csattogtatta, elmeséltem a sztorit.

- Szóval, a Karvaly Déni - hümmögött sokat sejtetően, majd hozzátette, ötkor végez, ha mégsem jön össze a randi, ő ráér, ne vesszen kárba a sok készülődés. De miért mondta ezt? Tud valamit Dénesről, vagy még mindig féltékeny, hogy nem vele lassúztam az Un-Break My Heart alatt?

ANYA

Éppen a bördzsekimet vettem fel, amikor megszólalt a telefonom. Ránéztem a kijelzőre, anya volt az. Basszus, pont most hív, amikor már tűkön ülök. Illetve, túsarkokon állok. Muszáj volt felvennem, különben ötpercenként hívogatott volna. Karácsony óta nem néztem felé, de jó okom volt rá.

Még Luca-napon felhívott, hogy töltsen náluk az ünnepeket. Nagy kedvem nem volt hozzá. Anyám meg van róla győződve, hogy a krupié miattam dugott félre a döggel. Szerinte a férfiak ösztönlények, biztos nem kapott meg valamit otthon, ezért keresgélt máshol. Alig bírom ki röhögés nélkül, amikor ilyeneket mond. Elmeséltem neki a szuperszexi vörös hálósztetet, de azt mondta, biztos megriadt attól, milyen közönséges vagyok. Az volt a tippem, hogy azért hív, mert azt akarja, húsvétra menjek hozzájuk.

Na, persze! Hogy megint össze akarjon hozni a krupiéval! Karácsonykor is ez volt a mesterterv, odahívta a huszonötödikei díszebédre. Csak erről elfelejtett szólni nekem. Ha legalább végigélvezhettem volna, ahogy könnyörög, menjek vissza hozzá! De nem, esze ágában sem volt semmi ilyesmi. Viszont kapóra jött neki, hogy törleszthet a volt anyósának az állandó megjegyzésekért, amelyeket a házasságunk előtt és alatt tett rá. Ja, azt nem mondtam, hogy csak a válás óta lett ennyire rendes ember anyám szemében. Szóval, elvitte magával a dögöt az ebédre. Az meg amekkora liba, képes volt elmenni!

NÁRCISZ

Gyors voltam és határozott, így sikerült fél óra alatt leráznom. Közölte velem, hogy hálátlan vagyok, és többet a bűdös életben nem fog ünnepekkor hívni, forduljak fel magamban. Ennyiben maradtunk.

Loholnom kellett, kétszer is megbicsaklott a lábam az új topánban. Tíz percet akartam késni, húsz lett belőle. Dénes ott várt a Harmos előtt, didergett a hidegtől. A kezében most is egy nagy csokrot szorongatott, ezúttal nárcisz volt a kompozíció központi eleme. A kalap alatt pirosuló füleinek színárnyalata alapján az a típus lehet, aki mindenhová a megbeszélte időnél negyed órával korábban érkezik.

Lesegítette rólam a bőrdzsekit. Ez egy úriember! Levette a kabátját. Jól tippeltem, kék színű öltöny volt rajta, hozzá barna mintás, bézsszínű nyakkendőöt kötött. Mázli, hogy én is rendesen felöltöztem. A ruha tökéletesen illett a testére. Ahogy helyet foglalt, és kigombolta a zakóját, az ingen keresztül is látszott, milyen izmos. Egyáltalán nincs aputeste.

Akármennyire is diszkréten csinálta, nem tudtam nem észrevenni, hogy tetőtől-talpig alaposan végigmért, miközben leültünk az asztalkához. Szakmai ártalom, megfigyeléssel foglalkozom. A szája sarkában felfedezni véltem egy apró, elégedett vigyort. Én is elmosolyodtam. Megérte a tatarozás!

JÁTÉK

A felszolgáló kihozta a kávé- és süteménylapot.

- Csak egy eszpresszót kérek, egy leheletnyi zabtejjel - kezdtem bele a szokásos játékba.

- Ilyen kevés időt szán rám? Csak annyit, ameddig a kávé kihűl? - nézett rám értetlenkedve. - Nagyon finom szokott lenni a karamellás fügetorta, egyen hozzá egy szeletet.

- Kedves vagy, de vigyáznom kell az alakomra - váltottam tegezésre, és a szemébe néztem. Vártam, mit reagál. Nem tiltakozott. Egy-null. Ismét alaposan végigmustrált, ezúttal nyíltan.

- Emiatt nem kell aggódnod, nagyon csinos vagy!

Hoppá, már bókol is. Kettő-null. Azért, hogy nehogy azt higgye, teljesen a hatása alá kerültem, egy cukormentes reform málnatortát rendeltem. Rühellem az ilyen málnás-gyümölcsös dolgokat, de ez is előadáshoz tartozik.

Dénes kapucsínót és fügetortát kért.

- Munkából jössz? - Az öltönyére mutattam.

- Ahogy vesszük. Volt egy megbeszélésem Budapesten, a holland partnercégnél egyeztettem a következő negyedévi szállítást.

ÜLEDÉK

Felhajtottam a kávé, és a csészét visszatettem az asztalkára. A pohár alján üledéket láttam, valószínűleg túl finomra őrölték.

- Gyakran jársz Pestre?

- Hetente. Ezért vettem sportkocsit, hogy gyorsan meg tudjam járni az utat. Meg már nincs szükségem a családi autóra.

A hangjában szomorúság bujkált. Na, Harkály Laura, ülj a szádra, meg ne merd kérdezni, miért! De erre nem volt szükség.

- Nyugi, nincs dráma, nem azért hívtalak randira, hogy a válladon zokogjam ki magam. A fiam egyetemista, a lányom márciusban múlt tizennégy. A feleségem egy éve lépett le, már rég túlvagyok a dolgon. Csak a válás húzódik még. Sok mindent felajánlottam, de neki semmi nem elég. Pedig ő borította a bilit, hogy a házasságunk egy nagy posvány, örökké csak dolgozom. Gondoltam, kibekkelem, amíg elmúlik a hiszti, de összejött egy volt évfolyamtársával, és hozzáköltözött. De nem akarlak untatni ezzel. Viszont ahhoz még fiatalnak érzem magam, hogy egyedül éljek.

Éljen! Négy-null. Ez a pasi tényleg üzletember, valószínűleg nem is kispályás. Tudja, mit akar, és ki is meri mondani. Még egy órát beszélgettünk, aztán mentünk a dolgunkra. Búcsúzáskor elkérte a telefonszámom.

TŰZKŐ

Egész éjjel nem tudtam aludni az izgatottságtól. Á, Harkály Laura, nem lehet neked ekkora mázlid, hogy egy ilyen pasast kifogj, hűtöttem magam másnap a monitor előtt. Jóképű, izmos, határozott, és valószínűleg gazdag is. Az öltönye erről árulkodott. Szerintem Zegna lehetett. De ez csak tipp, a zakó ujjáról el lett távolítva a márkát jelző szalagocska. Kifinomult ízlése van.

Épp ezen töprengtem, amikor Hudák lépett az irodába. Az imént ment csak ki cigizni, nem értettem, hogyan érhetett vissza ilyen hamar.

- Az összes kínai cucc egy rakás szemét - morogta. - Nem ott kellett volna öngyújtót vennem. Barom voltam, hogy bedőltem. Igaz, csak egy ezres volt az ötös csomag, de egyik sem működik. Mindegyikben szar a tűzkő.

Megsajnáltam. A biztonsági őröknek szigorúan tilos műszak közben vásárolniuk, így nem tudta az áruházban elintézni a beszerzést. A ridikülömben volt egy csomag gyufa - vasárnap a temetőben voltam -, odaadtam neki. Megköszönte, de jelezte, ennyivel nincs lerendezve, hogy beleolvastam a könyvébe. Megpittyent a telefonom. Dénes volt az:

„Pénteken ötkor találkozunk a Harmosnál. Szereztem jegyeket a Jethro Tull koncertre, az éjszakát Mélybudán töltjük.”

KECSKEGIDA

Na, akkor mégse törölte a számomat a telefonjából hazafelé menet! Örömben Hudák nyakába ugrottam. Nem tudta, mire vélje, de nem kérte ki magának a bizalmaskodást. Fogalmam sem volt, ki vagy mi az a Jethro Tull, de végül is, tök mindegy. Vártam egy órát, és visszaírtam, hogy megpróbálom elcserélni a pénteki műszakot, de nem ígérek semmit. Ez kamu volt, nagypéntek munkaszüneti nap. Bevette.

Nem akartam, hogy azt higgye, elég egy füttyentés, és máris ugrok. Újabb sms érkezett, lájkjelet kaptam. Tovább kínoztam. Visszaírtam, hogy már két kolléganőmmel is beszéltem, de egyiküknek sem jó. Meg hogy jelöljön be a Facebookon. Imára kulcsolt kéz emotikon volt a válasz, meg egy félmondat, hogy nem használ közösségi médiát, nincs ideje arra. Jé, ilyen is van? Ötkor megkönyörültem rajta, elújságoltam, hogy egy hármas cserével sikerült szabaddá tenni magamat. Egy sor szívecske volt a jutalmam.

Amikor végeztem és átöltöztem, bementem a boltba, vettem négy üveg kevertet. Elballagtam Lajos kupacához, és odaadtam neki. Ennyivel lógtam a Jóistennek. Ahogy átvágtam a parkolón, az egyik hirdetőablán furcsa plakátot láttam. Egy kecskegida volt rajta, mellette a felirat: „BE THE GOAT”. Ezt a baromságot! Már csak az hiányozna, hogy felszarvazzon! Vagy ez a Greatest of All Time-ra utal? Hm. Akkor péntek este mindent be kell vetnem, hogy Dénes elégedett legyen velem.

PARITTYA

A neten megnéztem a Jethro Tullt. Valami öreg angol együttes, az énekes időnként fuvolázik is. A Kongresszusi Központban lesz, szolid, ültetett koncert, nem "ereszd el a hajamat" tombolás. Ennek megfelelően úgy öltöztem fel, mintha színházba mennék. Dénes éjszakát írt, ezért pár szükséges dolgot bedobtam a sporttáskámba, köztük a szuperszexi vörös hálószettet. Indulás előtt görcsölni kezdett a hasam. Csak nem az este miatt izgulok? - töprengtem.

Útközben nyomta rendesen a Mercinek, de csak ésszel, betartva a sebességkorlátozásokat. Nagyjából. Dénes nagyon élvezte az előadást. Engem nem kötött le, de próbáltam érdeklődő arcot vágni. Ahogy Ian Anderson elfújta a záró futamokat, rögtön kocsiba vágtuk magunkat. Ezúttal a Ráday utca volt az úticél, a Costesben foglalt asztalt. A hatfogásos degusztációs menü közben ismét rám tört a hasgörcs, amely akkor sem múlt el, amikor megérkeztünk a Költő utcai lakóparkba. "Itt is van egy kis lakásom" - magyarázta Dénes. "Arra az esetre, ha elhúzódik egy tárgyalás, és már nincs kedvem hazaautókézni." A kis lakás egy háromszobás luxusapartman volt, szaunával és jakuzzival.

Zuhanyzás közben kiderült, mitől görcsölt a hasam. Megjött. Basszus, pont most, pedig még lett volna egy hete. Felajánlottam Dénesnek, megoldom másképp, de azt válaszolta, ő nem parittyá, hogy mindenképpen meg kelljen pörgetni, majd legközelebb. Cuki pasas.

BALETT

A szuperszexi vörös hálószett visszakerült a sportszatyorba. Mondtam Dénesnek, hogy nem készültem ilyesmire, de csak mosolygott, és felajánlotta, nézzek körül a fürdőszobaszekrényében. Kinyitottam az ajtaját, egész szép kis készletet találtam benne. Furcsállottam a dolgot, mint ahogy azt is, hogy egy selyem kimonót találtam az ágyon, amikor visszamentem a hálóba. Mitől ilyen jól felszerelt ez a pasi?

Azért összebújva aludtunk el, miután hosszasan megmasszírozta a hátamat. Másnap reggel frissen sült croissant-nal és forró csokival ébresztett. Elnézést kért, hogy nem maradhatunk tovább, de háromra vissza kell érnie. A lányának fellépése lesz, a Diótörő című balettből adnak elő részleteket. Nekem meg kettőre az áruházban kellett lennem, a délutános műszak az enyém volt. Nagy rohamra számítottunk, vannak, akik direkt szeretnek minél nagyobb tömegben válogatni az üres polcokról.

A hazafelé vezető úton alig beszélgettünk. Lehet, hogy titkon mégis vágyott arra a pörgetésre? Pajkosan ránéztem, és megkérdeztem, hétfőn eljön-e meglocsolni. Szinte gépiesen vágta rá, hogy igen, megpróbál még dél előtt odaérni. Viszont nem marad sokáig, délután lesz egy Zoom-mítingje a tajvani üzleti partnerével. Meg se kérdezte a címemet!

Na, Harkály Laura, ez nem hangzik valami biztatóan! Elhatároztam, hogy elővezetem a specialitásomat, a töltött tojást.

BORRAVALÓ

Másnap reggel sms-csilingelésre ébredtem. Dénes volt az. Elnézést kért, hogy a hazaúton olyan mogorva volt. Szabadkozott, hogy azt tervezte, engem is elvisz a Diótörőre, bemutat a lányának, és elmegyünk hármásban vacsorázni. De reggel felhívta a felesége, hogy ő is jön a balettra, pedig nem szokott törődni a lánya dolgaival. Dénes el akarta kerülni, hogy a neje cirkuszt rendezzen, ezért inkább lefújta a közös estét. Ez érdekes.

Amikor fiatalabb voltam, az volt a kapcsolat komolyra fordulásának a jele, ha a fiúka bemutatott az anyukájának. Ő meg a lányának akart. Úgy látszik, öregszem, akármennyire is nem tudom elfogadni.

Felkeltem, és nekiálltam a töltött tojás elkészítésének. Nem vagyok nagy konyhaművész, a krupié ezt számtalanszor a fejemhez is vágta, de azért ez szokott menni. Tojásfőzés, kisérgázás, zöldhagyma, mustár, majonéz. Meg egy picit főtt krumplicsaj helyett. Ettől a specialitásom. Basszus, a majonéz, az is kell bele. Félretettem a főtt tojásokat, elővettem a hűtőből egy nyerset, és elkezdtem belepasszírozni a sárgájába az olajat. A nagymamám fakanállal tanította, de kézi mixerrel sokkal gyorsabb. Pont akkor tettem be a kész kaját a hűtőbe, amikor csöngettek.

A csomagküldő szolgálat futára volt. Egy nagy csokor kálát adott át, Dénes küldte. Anyyira megörültem neki, hogy dupla borraivalót nyomtam a kézbesítő markába. De honnan tudta a címem?

MACSKAKAPARÁS

A hétfőt alapos takarítással kezdtem. Bár hűvös és esős volt az idő, az ablakokat is körbehuhogtam. Ha mégis kisütne a nap, akkor essen csak nyugodtan hasra, úgymint végiglustálkodka a húsvét eddigi részét. Porszívózás közben felhívott anya. Jajveszékeldni kezdett, hogy apám tiszta depi, mert nem tudott megloccsolni. Nem elég, hogy százhusz kilométerre költöztem, még az ünnepre sem tolom oda a képem.

Mivel ezt a játszmát már lejátszottuk, csak lazán odavetettem, ha annyira félt engem a hervadástól, üljön be a Skodájába, két óra az út. Anyám persze kifejtette, hogy nem úgy van az, apám utál vezetni. Irtózik a tömegetől, az a rögeszméje, hogy ilyenkor sonkát és csokinyulat lóbáló zombihad lep el mindent.

Még a dekorációt is ki kellett tennem, így negyed óra múlva leráztam. Az ajtó felől csikorgásszerű hangot hallottam. Mintha macskakaparás lenne. Úgy tudom, a házban senki nem tart cicát. Kinyitottam, Dénes volt az. Négykézlábra ereszkedve állt, és amint meglátott, nyávogni kezdett. Kérdően néztem rá, mire azt felelte, szeretné, ha végre Cicuskámnak szólítanám. Hm. Azért hajlandó volt felállni.

Elővett egy egészen pici üveg Dior Sauvage-t. Hagytam, hogy a hajamra spricceljen egy adagot. Bár nem szerepelt rajta a „pour homme” felirat, attól az még férfiparfüm volt. Na, ő sem tökéletes, hál' Istennek. Gyanítom, valami női illatszer mellé adták promócióként. De vajon kinek vehette? Ez azért furcsa.

ALVAJÁRÓ

Volt otthon egy tavalyról visszamaradt csokimikulásom, megfordult a fejemben, hogy a Sauvage-ért cserébe előhalászom a kamra mélyéről. De amikor megláttam, milyen jóízűen falatozik a tojásból, elvettem az ötletet, így nyulat kaptam. Amikor megkérdezte, nem csomagolnám-e be neki a maradékot, azt a pillecukrot is odaadtam, amelyet az egyik férfikolléga nyújtott át még csütörtökön. Dénes megrökönyödve forgatta a kezében a zacskót. Ránéztem, és azonnal még a szuperszexi hálószettnél is vörösebb lett az arcom. A nyuszi- és csibe alakúnak szánt édesség úgy nézett ki, mintha pénisz lenne. Hogy mentsem a menthetőt, dévaj pillantást vettem rá.

- Jól van, arra is sort kerítünk - mondta. - Hétfégre szabadulj el, wellneszteni megyünk. Hosszú útra készülj, Baranyában lesz a végállomás.

Kibírta röhögés nélkül.

Na, Harkály Laura, lehet, hogy mégiscsak lesz ebből valami, ha egy egész hétféget veled akar tölteni. Repestem az örömtől, egész héten alvajáró módjára közlekedtem. Ebből majdnem baj is lett. Amikor kitolattam az áruház parkolójából, nem vettem észre, hogy a szemközti autó is ugyanezt teszi. Csak az erős fékcsikorgatásra és az élesen visító dudaszóra tértem magamhoz. A Volvo sofőre odajött hozzám, és a felhúzott ablakon keresztül is jól hallhatóan elmondott mindenféle, a talpa hátsó részét elhanyagoló, testi szabadfoglalkozású kisparosnak. Bárcsak ott lett volna Dénes, biztos egy pillanat alatt lepofozta volna!

FEKVŐHELY

Pénteken pontban tizenkettőkor csöngetett. Éppen hogy csak el tudtam készülni, ezúttal három napra elég cuccot kellett vinnem, így a régóta nem használt bőröndömet vettem elő. A krupié utált utazni, ha szabadnapja volt, csak döglött a tévé előtt, közben az okostelefonját pöcögtette. Ugye kitaláljátok, mi volt az, amit kétszer is leellenőriztem, hogy benne van-e a csomagban?

Dénes megragadta a bőröndöt, és levitte a Lenkey utcai parkolóba. Meg se kottyant neki a nehéz táska, vidáman lóbálta. Ezúttal nem öltöny volt rajta, drapp színű chino nadrágot és bordó Lacoste pólót viselt. Az út gyorsan telt, most jöttek csak ki igazán a Mercedes sportos menettulajdonságai. A szobánk a palotarészen helyezkedett el. Nem is szoba volt, hanem egy óriási superior lakosztály.

A fekvőhely hatalmas volt, nem mértem le, de legalább két méter széles lehetett. Mellette, a szobával egybenytva egy jakuzzis sarokkád terült el. Ezt és a tömörfa komód fölél akasztott lapostévéét leszámítva olyan volt minden, mintha csak Mátyás király reneszánsz palotájában lennénk. A televízióval szemközti falnál álló asztalra egy nagy gyümölcsöstálat és egy pezsgősvödröt készítettek be gondos kezek.

Dénes kibontotta az üveget, amely szinte meg sem szisszent. Töltött mindkettőnknek. Koccintás közben valami furcsa vadságot véltem felfedezni a szemében. Ránéztem a címkére, a MOET & CHANDON IMPERIAL felirat díszelgett rajta.

KANÓC

Kicsomagoltunk, és elindultunk felfedezni az objektumot. A wellnessrészlegben kezdtünk, a marokkói fürdő nagyon hangulatosnak tűnt, mindenféle gyertyák voltak kitéve. Nem voltak meggyújtva, a sok kanóc csak feketéllett a viaszrudak közepén. Megkérdeztem a recepcióst, azt mondta, este szoktak világítani velük, kilenc és tizenegy között gyertyafényes fürdőzés szokott lenni. Nagyon romantikusan hangzott. Dénesre néztem, hevesen bólogatott. Gyorsan odasúgtam, ha kilenckor jövünk, valószínűleg nem lesznek sokan, a vendégek többsége még a félpanziós korlátlan fogyasztást próbálja kimaxolni, vagyis zabálnak és vedelnek pukkadásig. Alig bírta visszafojtani a röhögését.

A fürdőház után megnéztük az élménybirtokot és az istállót. Dénes hosszasan fintorgott a szag miatt. Nekem meg sem kottyant, a nagynénémnek van egy tanyája, kislánykorom óta lovagolok, hozzá vagyok szokva. A széna illatát meg egyenesen imádom.

Végigjártuk a boxokat, elmagyaráztam, melyik ló milyen. Hosszasan csodálkozott, amikor egy nagyobbacska lovat is póninak neveztem. Úgy tudta, kizárólag azok az aprócska állatok a pónik, amelyeken kiskorukban a gyerekei mehettek egy-egy kört, amikor mikulás vagy húsvét alkalmából az önkormányzat családi programot szervezett. A lovak színvilágába is próbáltam beavatni, de addigra rég elvesztette az érdeklődését. "Akarsz lovagolni?" - kérdezte végül. A vigyora félreérthetetlen volt.

FEJETLENSÉG

A felfedezőút során alaposan megéheztünk. Amikor megkaptuk a szobát, a portás eligazított, hogy a vacsora a Lovagteremben lesz felszolgálva. Pontosabban ott lesznek a svédasztal pultjai. Dénes ragaszkodott hozzá, hogy evés előtt lezuhanyozzon, zavarta az istállóban a bőrébe ivódott intenzív lószag. Lóillat, helyesbítettem, de a víz zubogásától nem hallotta. Vacsorához illő öltözékbe bújtam, mint kiderült, feleslegesen. A vendégek nagy része suhogós melegítőben vagy pulóverben slattyogott le az étterembe, többen értetlenül méregették Dénes Boss sportzakóját.

Nagy volt a tömeg. Mindenki úgy tolongott a melegen tartók körül, mintha nem lett volna rengeteg étel kitéve a pultokra, és a pincérek nem pótolták volna azonnal a kiürült edényeket. Káosz és fejtelenség uralkodott a svédasztaloknál. Dénes keresett egy félreeső, a körülményekhez képest csendes helyet. Kivártuk, amíg az első roham lefut.

Az asztal alatt megfogta a kezem. Később a combomra tette, ahonnan hosszas felfedezőútra indult. Mindenfelől elégedett csámcsogás hallatszott, így felálltunk, és senkitől sem zavartatva összeválogattuk a vacsoránkat. A visszaút során egy rettenetesen elhízott házaspár megvetően végigmért minket, amiért csak egy-egy tányérnyi ételt szedtünk, és az sem volt púposra halmozva. Mangalicáné odasúgott valamit a férjének. Bizonyára kifejtette, milyen hülyék vagyunk, hogy ilyen keveset eszünk, pedig ki van fizetve, még hozzá borsos áron.

INDÍTÉK

Szerencsére nem vették észre, hogy a desszertet teljesen kihagytuk. Egy-egy nagy tányér somlói galuskát próbáltak legyűrni, nem volt kapacitásuk velünk foglalkozni, így el tudtunk slisszolni mellettük. Nem tartom kizártnak, ha Mangalica úr konstatálja, hogy nem ettünk sütit, feláll, és megpróbál felpofozni minket. Láttam már cifra dolgokat az áruházban, főként a karácsonyi időszakban. A szeretet ünnepének közeledtével a sütemény ignorálásánál sokkal csekélyebb dolgok is szolgáltak már indítékul a vásárlók közötti verekedés kitöréséhez.

A prognózis helyesnek bizonyult, rajtunk kívül senki nem volt a marokkói fürdőben. Beültünk a kis pezsgőmedencébe, Dénes odabújt hozzám, és szenvedélyesen megcsókolt. Visszacsókkoltam, ajkaink egybeforrta. Beindultak a fúvókák. A keze egyre lejjebb és lejjebb csúszott. Éreztem, hogy a légbuborékokon kívül más is bizserget odalent. Már nemcsak a fürdőruhám és a bőröm volt nedves. "Menjünk fel a szobába" - súgtam a fülébe. Óvatosan meg is harapdáltam. Odafent leöltöztünk, gyorsan lezuhanyoztunk, és végre belebújhattam a szuperszexi vörös hálószettembe. No, nem maradt sokáig rajtam. Ugye megértitek, hogy nem mesélem el részletesen, mi történt ezután? Legyen elég annyi, hogy hajnali négykor aludtunk el.

Félálomban elhatároztam, hogy a Lelo Sorayát a szekrény mélyére száműzöm. Dénesnek sem lehetett oka panasza, alapos bemutatót kapott a lovaglótudásomból, és persze másból is.

HÁTOLDAL

A szombati napot az élménybirtokon töltöttük. Bementünk a reneszánsz jelmezkölcsönzőbe, ahol beöltöztem Beatrix királyné udvarhölgyének. Átmentünk a kovácsműhelybe, Dénes egész csinos kis patkót készített. Legalábbis előlről jól nézett ki. A hátoldalán azért látszott, hogy nincs rutinja a kopácsolásban. Végigjártuk a mesefalu attrakcióit, a boszorkányházba is benéztünk. Ismét úriembernek bizonyult, nem tett idétlen megjegyzéseket. Mire mindent kipróbáltunk, el is telt a délelőtt. A fogadóban megebédeltünk, majd megtekintettük a lovagitorna-bemutatót. A kopjatörésnél lopva Dénesre sandítottam, és elképzeltem, ahogy a dárdáját forgatja. Az este és az éjszaka hasonlóan telt, mint pénteken.

Vasárnap délelőtt sétakocsikázás volt a program. Dénes jól viselte a lóillatot, azt is könnyedén vette, amikor az állatok potyogtatni kezdtek. A kijelentkezés előtt tartottunk egy búcsúfürdést, majd megebédeltünk a szálloda monarchia korabeli éttermében. A számla kiegyenlítésekor felajánlottam, hogy a felét kifizetem. Heves tiltakozás volt a válasz.

Szomorú voltam, hogy máris véget ért a hétvége. Dénes észrevette, hogy elszontyolodtam, ezért ahogy az autópályára értünk, bekapcsolta a tempomatot, és simogatni kezdte a combomat. Amikor hazaértünk, felajánlottam, aludjon nálam, de nem élt a lehetőséggel. Arra hivatkozott, hogy másnap korán reggel indulnia kell Budapestre, fontos tárgyalása lesz a fővárosban.

CUMI

Hétfőn nekem is Budapestre kellett mennem, továbbképzésre a munkahelyem központjába. Ezen minden évben át kell esnünk. Ilyenkor ismertetik az aktuális jogszabályi változásokat, bemutatják a legújabb technikai eszközöket. A legunalmasabb a tűzvédelmi oktatás. Ezt egy nagyképű pali tartja, rendszerint egy órán keresztül traktál a hülyeségeivel. Hogy az égéshez mi kell, meg mi hány fokon gyullad be. Mondjuk eszébe sem jutna behozni egy-két tűzoltópalackot, hogy kipróbálhassuk a működésüket. Elképzeltem egy-két ijedősebb kollégát. Kizárt, hogy a lángok fellobanásakor a pánikszerű menekülésen kívül bármi más is kitelne tőlük. Mindegy. Küldtem pár sms-t Dénesnek, de nem válaszolt. Szunyókáltam egy kicsit, úgysem aludtam sokat a hétvégén.

Egykor véget ért a fejtágító, elengedtek minket. A teljes napot elszámolták, így nem siettem haza. Bemetróztam a belvárosba, sétáltam egyet. Rég éreztem magam ilyen boldognak. Végre van egy jóképű palim, aki a kortársaival ellentétben nincs elhízva, tök izgalmas, az ágyban valóságos hegedűművész, ráadásul még gazdag is. Elhatároztam, megünneplem a dolgot, teljesítem régi vágyam. Elindultam a Vörösmarty téri híres cukrászda felé.

A teraszhoz érve azonnal vettem is egy kanyart, és beszaladtam a Dorottya utcába. Dénes a cukrászdabejárat melletti asztalánál ült. A szomszéd széken meg a dög. Láttam, ahogy a fejét a pasim vállára hajtotta. A mozdulatot nem lehetett félreérteni! Ez cumi!

TENGERALATTJÁRÓ

A hangulatom öt perc alatt olyan mélypontra került, hogy csak egy tengeralattjáró lett volna képes felhozni mentális állapotom Mariana-árból. Ezért nem akarta nálam tölteni az estét! Mert akkor velem kellett volna jönnie Budapestre, nem készülhetett volna nyugodtan a randijára a döggel. Meg ezért van neki lakása Mélybudán, amely ennyire jól fel van szerelve mindenféle női dolgokkal! Biztos gyakran előfordul, hogy ott alszanak a női. Lehet, hogy a címemet is tőle tudta meg? A krupiének megadtam, ha a régi lakásunkra jön valami levél, oda küldje tovább. A József nádor téren leültem az egyik szürke kockára, és jól kibőgtem magam.

Na, Harkály Laura, te mindig ilyen pasikat fogsz ki! Azért jó nagy kitolás a sorstól, hogy meglengeti előtted a főnyereményt, aztán mégis a „nem nyert” felirat lapul az ezüstözött réteg alatt. Kezdtem kicsit magamhoz térni. Legalább volt egy jó hétvégém, és fizetnem sem kellett érte. Jesszusom, jutott eszembe. Ha így gondolkodom, akkor tulajdonképpen egy ordas nagy kurva vagyok. De az is lehet, hogy ez így erőszak volt. Újra rámtört a depi, ismét zokogni kezdtem. A téren sétáló közterület-felügyelő odajött hozzám. Gyanakodva méregetett, nem vagyok-e részeg, nem arra készülök-e, hogy alul-felül mindent kiadok magamból, és összepiszkítom a birodalmát. Valószínűleg rájött, hogy nem érez rajtam alkoholszagot, megkérdezte, hívjon-e orvost. Nemet hüppögtem, mire sóhajtott egy nagyot, és a kezembe nyomott egy papírzsebkendőt.

ZENDÜLÉS

Az egész éjszakát végigbögtem. Kedden délutános voltam, legalább volt időm, hogy kellően vastag vakolatot pakoljak a szemem alá. Ahogy beértem, Hudák már ott várt az irodában. A fal melletti széken Lajos ült, teljesen megszeppenve.

- Ezúttal egy üveg Henessyt próbált ellopni! - üvöltötte Hudák.
- Az Isten szerelmére Lajos! Mit csinált már megint?
- Ne tessék már haragudni! Csak a szokásos kevertet akartam elhozni, de mellényúltam.

Elfogott a pulykaméreg. Hát már minden férfi hülyének néz? Még ez a hőmlész is? Komolyan gondolja, beveszem, hogy összetévesztette a féldekás kevertet a hétdecis konyakkal?! Elég volt ebből, nem fedezem tovább. Elővettem a telefonomat, és tárcsázni kezdtem az egri rendőrkapitányság számát. Aztán ahogy a negyedik számjegyhez értem, úgy éreztem, mégsem kéne. Szerencsétlen Lajos, pont olyan, mint én. Reménykedik, hátha egyszer jobb lesz, de aztán mindig visszahúzza ugyanaz a reménytelen mocsár. Úgy döntöttem, elengedem. Azt viszont a lelkére kötöttem, áprilisban már be ne merje tenni a lábát az áruházbba, mert ahogy meglátom, kidobatom. Megköszönte, láthatóan szégyellte magát, amiért hülyének nézett. Legalább ő.

Hudák morgott egy sort, hogy minek kapja el a tolvajokat, ha én meg elengedem őket. Nem akartam elmagyarázni, hogy csak Lajost, így is féltem, kitör a zendülés.

ILLAT

Nem siettem el a hazamenetelt. Minek? Az áruházban legalább tartottam magam, csak néha mentem ki a mosdóba bőgni. A kocsit a parkolóban hagytam, hazasétáltam, azzal is húztam kicsit az időt. A lépcsőházban ismerős illat fogadott. Fahrenheit. Kicsit ódivatú, de finom. Dénes használ ilyet. A bejárati ajtón, az ablakvédő rács mögé tuszkolva egy csokor tulipán várt. A celofáncsomagoláshoz egy kísérőboríték is hozzá volt tűzve. Ez is milyen ódivatú! De miért nem hívott fel? Csak akkor tűnt fel, hogy egész nap nem csörgött a telefonom. Átkutattam a táskámat, de nem volt sehol. Akkor ezért jött ide a csokorral, mert nem tudott elérni.

Na, Harkály Laura, most kéne leállnod, gondoltam. Az a disznó megcsalt, ráadásul a döggel, nehogy már pár szál gatzól elérzékenyülj itt nekem! A kíváncsiságom erősebbnek bizonyult, ezért kibontottam a borítékot. „Nagyon nagy hírem van, okvetlenül találkozunk kell, minél hamarabb.” Ez a szöveg szerepelt rajta. Azt lesheted, mikor fogok én a történetek után találkozni veled! Bementem a lakásba, a telefonom ott visított a konyhaasztalon. Ránéztem, Dénes volt az. A szék támlájába kapaszkodtam, nehogy véletlenül felvegyem. Miután abbamaradt a csörgés, megnéztem a híváslistát. Harminchét nem fogadott hívásom volt, mind tőle. Meg huszonkét sms. Olvasás nélkül töröltem mindet. Kikapcsoltam a készüléket, lezuhanyoztam, elővettem egy kétszázötven grammos mogyorós csokit, felbontottam egy üveg vörösborot, bekuckóztam a tévé elé, és felfaltam, benyakaltam az egészet.

ZENE

Hajnalban erős has- és fejfájásra ébredtem. Meg arra, hogy a szomszédban hangosan üvölt a zene. Buli volt. A tulaj a vízilabdacsapatnál dolgozik, bérbe adja a játékosoknak. Azok meg fiatal emberek, időnként elengedik magukat. Úgy tűnt, megint megnyertek egy meccset, akkor szoktak hajnalig részegen üvöltözni. Általában jól viselem a dolgot, de most annyira lüktetett a homlokom, hogy átmentem hozzájuk. Az áruházban higgadt hangon, megfontoltan szoktam kezelni a báránycsapatot, de éreztem, akkora feszültség van bennem, hogy muszáj kiordítanom magamból. Kinyílt az ajtó.

Köszönés nélkül kiengedtem a hangomat, és direkt sipákolva közöltem, hogy a Mizu már tíz éve is borzasztó ciki volt, még Fluor Tomi előadásában is elviselhetetlen, így részegen elgajdolvá pedig köpedelem. Ajánlottam nekik, ha énekesi ambíciókat dédelgetnek, előbb menjenek el tanárhoz. Ismerek olyat, aki még a legszálkásabb fahangból is ki tud hozni valamit, szívesen megadom nekik a számát. Arra azért ne számítsanak, hogy valaha is felléphetnek Freddie Mercury imitátorként, de az egerbocsi falunap talán még összejöhet. De szigorúan csak a kisszínpad, és ahhoz is szorgalmasan kell gyakorolniuk, kizárólag napközben.

A nagydarab melákok csak álltak leforrázva. Hümmögve elnézést kértek, majd lekapcsolták a zenét. Az alkohol és az üvöltözés megtette a hatását, tizenegyig édesdeden csucsukáltam.

ELFOGADÁS

Határozottan jót tett az alvás. Bár még fáj a fejem, kezdtem beletörődni a helyzetbe. Az elfogadást segítette, hogy szórakozni kezdtem Dénessel. Felvettem a telefont, és elváltoztatott hangon bebeszéltem, hogy patológia. Felvettem a telefont, és bementem, hogy ez itt Harkály Laura üzenetrögzítője, ha ma még nem csalt meg senkivel, hagyjon üzenetet. Felvettem a telefont, és elkezdtem hallózni, mintha nem hallanék semmit. Felvettem a telefont, és nem szóltam bele. Közben jókat röhögtem magamban, ahogy hebegett-habogott, hogy mi ez az egész, miért szórakozom vele. Én szórakozom vele, na persze.

Délutánra teljesen kétségbeesett. Hogy végképp nem érti, mi történt vasárnap óta, miért csinálom ezt. Hogy ő akkor is szeret, ha skizofrén vagyok. Vagy borderline. Na, ekkor úgy tettem, mintha megkönyörülnék rajta. Végre bebeszéltem, és közöltem vele, hogy sohasem voltam határőr. Majd ismét elkezdtem hallózni, mintha nem hallanám. Nem adta fel. Átküldte dr. Hummerstein Vilmos telefonszámát, azzal a megjegyzéssel, hogy kiváló specialista. Hát jó, te akartad. Felhívtam a rendelőt.

Természetesen a titkárnője vette fel. Benyögtem, hogy Harkály Laura vagyok, és a főnökömnek, Karvaly Dénesnek szeretnék sürgősségi időpontot kérni, mivel az utóbbi időben erős dühkitörései vannak. Gondosan le is diktáltam a számát, ha nem megy oda a megbeszéltek szerint, csak felhívják, hogy mi történt. Amennyiben minden jól alakul, éppen tárgyalni fog, és nagyon kínos lesz neki magyarázkodni az üzletfelei előtt.

RÁFÁZÁS

Aztán hirtelen abbamaradtak a hívások. Sms sem jött többé. Vegyes érzéseim támadtak. Örültem, hogy leszállt rólam, de ugyanakkor sajnáltam is. Akármerről is néztem, nagy ráfázás volt ez az egész. Hirtelen nem is tudtam, az a pár találkozás, meg a hétvége megérte-e, hogy most ki tudja, meddig fogok depizni.

Aztán arra gondoltam, hogy a dögnek sem kéne megúsznia, bosszút kéne állnom rajta. De hogyan? Felhívtam a krupiót, azzal az ürüggyel, hogy a lányunknak április végén lesz a születésnapja, és azt tervezem, elhívom Egerbe megünnepelni. Mivel mégiscsak ő az apja, jó lenne, ha összekapná magát, és a hosszúhétvége egyik napján eljönne felköszönteni. Nem tűnt letörtnek, ebből arra következtettem, hogy a dög még nem rúgta ki. Vagy már rég szakítottak, vagy nem is érdekelte igazán, csak egy kóbor numera volt neki. Mindenesetre hozzátettem, hogy egyedül jöjjön, a dögöt ne hozza magával, mint múltkor anyámékhoz. Élénken tiltakozott, hogy esze ágában sincs. Különben is, Mercedesz valami konferenciára megy azon a hétvégén. Ezek szerint még együtt vannak. Vagy csak ez az alibi, és most Dénes őt viszi wellnessezni. Azt még nem is mondtam, hogy a dögöt Mercedesznek hívják. Úgy tűnik, Dénesnek a Merci a mániája. Kár, hogy nem csináltam róluk fotót, elküldhetném a krupiónak! Micsoda szép bosszú lenne, két legyet üthetnék egy csapásra. Azon kezdtem agyalni, hogyan tudnám lebuktatni őket. Bárcsak Zentai valódi detektív lenne, nemcsak egy regényhős! Akkor felbérelhetném, hogy kövesse őket. Mindegy, valahogy megoldom. A dupla bosszú gondolatától egészen jó kedvem támadt.

RÁGALOM

Dénes a kocsim mellett várt rám. Most is olyan szomorú vizslatekintete volt, mint amikor megismerkedtünk. A kezében ezúttal egy csokor vörös rózsát szorongatott.

- Muszáj beszélünk! - nyomta idegesen a kezembe a csokrot. - Mi van veled? Mióta hazajöttünk a wellnessből, teljesen megváltoztál!

Egy elegáns mozdulattal hozzávágtam a csokrot. A szirmok csak úgy repkedtek mindenfelé.

- Én változtam meg? Mondjuk igaz. Szerintem te semmit sem változtál, mindig is ilyen szemét voltál. Kár, hogy lebuktál, láttalak randizni azzal a kis döggel.

- Micsodaaa? Milyen döggel?
- Akivel a Gerbeaud-ban szoktál zserbóználni!
- Ez rágalom! Csak veled randizom, téged szeretlek, amióta megláttalak. Pedig egyenruha volt rajtad!

Jézusom. Akkor lehet, hogy ezért hajtott rám? Nem elég hogy egy csélcsap disznó, még perverz is. Az egyenruhára gerjed.

- Azóta is minden gondolatom körülötted forog. És most már semmi akadály a boldogságunknak, a bíróság hétfőn nekem ítélte a lányomat. Ezt akartam feszt elmondani neked, de úgy tűnik, elmentek nálad otthonról.

NEVETÉS

- Ne hazudj! A saját szememmel láttam hétfő délután a Gerbeaud-ban, ahogy a dög a válladra hajtotta a fejét.

Dénesből kitört a nevetés.

- Az az unokahúgom volt, aki egyben az ügyvédem. Megnyerte a pert. Van egy ügyes magán-detektívje, valami Zentai, na az előásta, hogy a feleségem húszéves korában már szült egyszer, de örökbe adta a gyereket. Ez elég is volt, hogy nekem ítéljék a kizárólagos felügyeleti jogot. Ezt ünnepeltük meg a cukrászdában. Engem tekint a bátyjának, kiskorunk óta a vállamra szokta hajtani a fejét.

Na, Harkály Laura, ezt rendesen benézted! Pedig hányszor mesélt az ügyeiről, amikor még jóban voltatok! Az viszont furcsa, hogy a detektívet Zentainak hívják. Ezek szerint nemcsak regényhős? Dénes nyakába ugrottam, és elnézést kértem. Össze akartam szedni a rózsa maradványait, de rám szólt, hogy hagyjam. Odaballagott a Mercedes csomagtartójához, és elővett egy másik csokrot. Volt ott még pár bokréta. Gyanút fogtam. De aztán inkább rákérdeztem, nehogy megint pórul járjak a hülyeségemmel.

- Virágnagykereskedő vagyok, mindig van nálam néhány kazal - hangzott a válasz.

Most belőlem tört ki a nevetés. Elindultunk haza hozzám. Jól gondoljátok, a szuperszexi vörös ismét előkerült. Na, ennyi a történet, folyt. köv. majd valamikor. Sziasztok!

A szerző fotója